הרי דעבד בהן אולם בתרומה, דהוי קנין כסף של כהן. ועכשיו
אלא אפילו אמר לעבד, אין לכהן שיהיו מותרין, אינו אולם.
והכא דכהן ושבוי יש לו שיתנו בעבד אסור העבד לאכול בתרומה
מפני הקנין של ישראל. אבל אם יש שני שותפים בהנים בעבד, ואינו העבד
אולם בתרומה, דהוי בתרוייהו שניהם יכול לאכול, אלא דיה שלא הדין
עבדו, ופשטו דברי הרמב"ם מלבד כן. (פי' מה' תרומות הי"ג)

ומאידך כ' הרמב"ם (פ"ה מה' איסורי הביאה) דעבד שחבלו עבד ומבלו
בה, וכן עבד של שני שותפים אין יוצאין בהשלו אברים, ובמאמרי הגאון
(בית דף ב' ע"ז) בהבנו אלמעלה הכל דבדי כסף המולמד לו, הכל
בעל כסף המולמד לו, ואלא הכל בעבד של שני שותפים בהנים אמאי
יאכל העבד בתרומה כיון דבדי כסף המולמד לו, ובאין אינו מולמד
לשלם אחד מהם.

ולהאי הה אלא דהאי דעבד של שני שותפים, אלו בראשי
אברים מאיר דאמר בשיש לה אוף חלקה פירות, דבהכי לא מקרי
כסף המולמד לו, מחצה בשיש לה אחד ואחד אוף ופירות, וכן
תיקנו הגאונים בחס ליטלין דף מ"ד ע"ב.
אבל אם אינם דברי הרמב"ם לא משמע כן

וכן הרמב"ם פ"ה מה' איסורי הביאה, נסתם בהלכה דבדי כסף המולמד לו
לשנין דין יום או יומיים, דמי עבד של שני שותפים אינו בהן יום או יומיים

מצוה דבריו כסף המוחזק לו, הרי לה בי"ד דעם השלשים לקחתי בקנין
ופרעה, לא מיקרי שעבוד המוחזק לו, ולכך הדרן הוי לדבריהם, שאינו בהנאים
השלשים בשבר, ולכך ביה דרעה, שכל בתרומה, הוי לה כסף המוחזק לו
לשון אי מדרס. וכי המקנה שמוה, מצוה לו, אלא, דבדברי הרמב"ם
סתרי אהדדי. (משמע מהרמב"ם ה' תרומות, שבשבר שלו בהנאים אוכל בתרומה.
דליכא בדר דמוכר, דקנה שם ומן ~~[illegible]~~ שבר שלו בני שלשים, אי בשם ומן.
~~[illegible]~~ כי לכל אדם לה כסף המוחזק לו,
ובן לאיכן רוצה, לאיכן הן יום אל ומיים, ושבר שלו בני שלשים, אינו
בהן יום אל ומיים, דליכא כסף המוחזק לו)

ואיכא אמרי-משה. דבשבילא תרומה ש לדון מצד השבר לבדו
אם היו מוכרים בשבילא תרומה, ולכן שבר שלו בני שלשים בהנאים, ולכל, אמנם
אבל בדין יום אל ומיים אז בבשבילא בשלי אברים שהן היו מצד
הבדלן, כיון שסיים לו מוחזק לבדלן אחרי, סיים לו יום אדון ה
דינים מלו. (ותסר בבאלו שלו)
ומיהו שבדלא תבשבר סיים לו שיחלק בקדר קנין כסף
הן שבשבילא תרומה לדון יום אל ומיים. ומיהו

ראיתי במקום, משפטים, מקרה בנין, אולם כזה, ונזכר שם: הרוח
מבחוץ ומדלת הארון לא סגר הרוח בעצמו, כי כשהיה פותח
מרמיזין זיר, מה שם שיר הרוח עבר על הנעלים ומאחר. לא על ולמעשה
מה הארון עצם הרוח, ולא ויש בעלו ולמה להבני לו הו.
הבעלים מסב מיתת כי מאחר ולא ולמעשה, לה שיר, פלה
בעלים הדירה כמו הבעלים שהרוח עבדו הבעלים ובירו על
איש סרינה כלה. הבעלים נלחמים בכל עצמן. אבל כאן הבעלים
אינם נלחמים רק בעבד שלו (כי כסף הוא), אבל עבד לא אדר חסר
בכל עצמן, אבל בשורו אמן הזלוק, ולכן אבלו ולא ולמעשה, ומשם
הארון סקילה בכל עצמן. (מלת משפטים, מקרה נ')

ובכלל מה בכך, לפי מה אר, המדרש, הנה מה כך נכון
ב מדינה הגלגל שמעו דלו שור יצא בהרן ולא ולמעשה.

יכל הרבה עם! ונסתפק לו אם נעל עבד על בעלו, אור שלנו
לא הוא בהרן אל ולא ולמעשה אם נאמר לא לעצמו הנה
בעל במיתת בעלים כן מיתת הבור. או מלאים הכל כסף
יצא לרדוניו אבל הבור סקילה, ובכבר אין הבעלים משלמים, אין
הבור בסקילה, ולכאורה זה אינו לו אבל מעלה נמי פטור.
ולכאורה נשוט הדבר 49 הרן ולא ולמעשה אולו אם
הנזקין הבהו בשבט דרך תנחה. ולכן לגור בשורו שהרן בעבד.

ובל הרמבם (הל' מלכים, פ"ה ה"ב) ישראל שהרג גר תושב אינו
נהרג עליו בדין שיעור וכי יציל איש את רעהו, ובגלל שאינו
נהרג את הגלות. ואחר ההורג אדם עבד אחרים אין ההורג.
עבדו, הרי כל נהרג עליו, שהעבד כבר קנוי עליו מצות ד' ונוסף
לכל נהרג ד' (הל' שם).

מה בין עבדו לעבד אחרים, שעבדו יש לו רשות להכותו
לפיכך אין הכהו הכות שיש בה כדי להמית ונטה למות ואחר
שיסיים ויורבץ שעות ומות מת שאינו נהרג עליו, אלא שאם
מתוך המכה שיעור לו, ונפל בו כסלע תלוי. ואם הלו יום
או יומיים, יום שהלו כיומיים, שהלו מעלין (הל' שם)
אבל המכה עבד שאינו שלו אפילו מת למחר במה ומיום
מתוך המכה הוכיח והכהו כדי להמית הרי נהרג עליו
בשעה זו (הלכה יג שם)

ידוע לי שהמכה את עבדו בסכין וסיים אין בינו
ואמרון וכו', ואמרו לו מיתה ומת אינו נהרג
אלא יומיים עולה אינו מת למחר אינה נהרג עליו. לכן
נאמר בעבדים עליו נהרגה תורה יש לו להמיתו אלא בשבט
ומקל ורצועה וכו', לא הכאו מיתה (הלכה יד שם)

וכי ראיתם עבדת כי משנתים בשבט, כשיר המתפלל בלילה

לקיים אותו, לקיים המצוה אברהם, אותה בעקדת תשלומי חובה בלבד.
אלא דהיינו הסברה, כיון יציאה כמו שם ולגבי דהיינו יציאה דעלה,
כל הוא אי אין ואין דקלו יציאה בעבד בעצמו. אלו דהלו קנס
של אדוני העבד לא הוצאת מיצו לצו. ויאמרו מה תשלומי חובה,
וקבעה התורה שישלם לו דהוצאתו לאחרו.

ב

מידוע, דבשבילו, לא הי, ולכן אין ואין המצוה אברהם בכלל אם
הן, ויצא הבשבילו והקנה של דברהן דהמצוה אברהם נמי קנסא נינהו
ואמאי לא ליבעי לה כדתני בזלהו איכא קנסא, דמי לא יקנס
מאיזה לא הוי הלא ולכן חד אחרוה, הרי אינו בדברהן
דחלב הוצאת עבד לאחרו הוי מה קנסא של חבלה. ואם לא כאלו
אינו בדברהן דיש בכה הן תשלומי מיטה, ותלוי דתשלום לוקח נעבד
כתשלום המיטה, לו דרבי אלא שם אבן של הבשבילו. ותיחס
בקלא הסולמות שלו לא סקלו, מנלה הלי בלא דשלם לא.

ובמה סלה, דף ב' ע', נמצא ל הדינים אברהם אלא לדם,
ותנשו בתוה אמאי לא מבלן באמצע דמונו ושאינו ש מעבד דשלמה,
ותיבעי מפני אבלו חבלה, ויציאה מעבד דהמצוה כמו דמה אבלו
חבלה. אלא מצא לשמר, ושמר הנמן לו דברים. אלא כי דלאו מצוה
באלמצא אלא חיב אחרון הנמן אחר לאחר. מבלה מדבר התורה
דחלב לו ש מעבד ישלמו מה תשלומי חבלה, חמן אינו הי אחרו בכלל
חבלה.

1

והנה מתוך בב דף נ"ז דנו בדין בשל שהבה שן ומין של עבד
בבסי מלוג, ואמרו דבלם מתבטלת הוא לגבי דין בקנין רמו, ואמרו
מהם אינו הדין אם האדון יש עבד בבסי מלוג, ודנו בהן ולא אז
ומאיים, לכן שיון העבד ולבא לתיהות מולגו אם השדה הלבנה לו
שן ומין. ופי' הטעם דלגו מלגים קנין פירותיו להבעל אות קנין
הקרקע של השדה. מולגו שבתבו מתלגו מבריו דאלנה.

ב"ה

[illegible] מתבקש לפי מה שרואים ה"ה 5-4 עובדי
שם [illegible] שונים, ושניתן בהנים, אולם העובד
בעסומה. ואולם בגבת שניתן דווקא בהנים,
(ד) כמתבקש לפה שרוב הכהן, עובד שם שני
שונים. אז עדיין חלק שאדון פלאי אין
ולכאורה הוא קשה, בפרט לדעתי בשלו
המנהג זו. ושאר מתבקש העובד שם ב' שונים
אלו בהלוי שהאברים. רבינו בשלו המנהג זו
לא שלם מובנת. אולם ג' הקלים

נתבע דשם הרבנות, אבי ורבקה פרידמן

רובע הטלו, בשכן ברגר דניאל בשעה המאוחר

מי זמנין פון יום אול ומאוים. ואמאי

אשר שם שם בהנייע אולכם רתרבאלוו

מכן לשנו טן זמון, אלימרי בשעה מאוחר

מי. ומכ שם מתבזמת שם שנ בוניפסה

תיי האמרתם.